

frev Kong Christian VIII's aabne Brev af 8de Juli 1846, og han beundrede hans ædle Vens Sjælshøihed, som kunde underskrive med sin Overbeviisning, uagtet han vidste, at han hos sine slesvig-holsteenske Slægt og Venner vilde synke dybt. Ja, nu ere vi komne ind paa dette Standpunkt, nu ere vi komne bort eller ere idetmindste i Begreb med at komme bort fra vort gamle Heelstatsstandpunkt, fra vore gamle Kongers Statsbetragtning; dog, jeg haaber, at det ikke skal skee. Det Heelstatsstandpunkt, hvorfra jeg maa betragte Sagen, er det ældgamle Heelstatsstandpunkt, det er det samme Standpunkt, hvoraf jeg hørte det sidste Echo i den Skrivelse, hvori den ædle Prinds, som renuncerede paa sine Arverettigheder, med Beemod tog Afsked med det skønne og herlige Land og det ædle ridderlige Folk, blandt hvilket han har tilbragt sin Barndoms og Ungdoms skønneste Dage, idet han nemlig siger, at han gjør dette store og smertelige Offer, for at bevare den ældgamle Heelstats Selvstandighed og Værdighed. Men denne ældgamle Heelstats Værdighed og Selvstandighed mener jeg ikke haandhæves, naar vi bortgive Kronens Arveret (Hør!). Vore gamle Konger have søgt at samle Alt omkring Kronen, og vi behøve kun til Exempel derpaa at nævne, hvorledes Kong Christian den IV søgte at inddrage de Lande, som han med Kronens og Landets Midler erhvervede t. Ex. Pinneberg, saa fast under Kronen, at selv den Mand, som er lønnet af en afvød danffsindet Slesvigers Midler til at haandhave Danmarks historiske Udvikling, maatte tilstaae, at vi her endogsaa trængte til, at der gjordes Forbehold, hvis vi ophævede Kongelovens Arvefølge. Det er det samme Heelstatsstandpunkt, det samme Kronens Standpunkt, hvorpaa Kong Frederik den IV stod, da han inddrog Hertugdømmet Slesvig, og den Modstand, han mødte ved at udføre dette og lade det følge Kronens Arveret, den var vistnok langt større end den, vi have mødt. Naar vi tænke paa al den Modstrid og paa alle de Farer, som truede fra 1712 indtil 1767, saa maae vi tilstaae, at da var der en Mand i Danmark til at fastholde den danske Kronens Standpunkt. Den sidste Statsact fra

dette den danske Kronens Standpunkt er, som sagt, Christian den VIII's aabne Brev af 8de Juni 1846; saa kom de statsopløsende Aar, da man i Kjøbenhavn og Kiel søgte at skære det danske Monarchie istykker i forskjellige Stater. Nu ere vi igjen ifærd med at samle det; men nu er Spørgsmaalet, hvorledes det skal samles, om vi skulle samle det fra det gamle Kronens Standpunkt, eller om vi skulle samle det fra den holsteenske Greve-kronens Standpunkt. Forkaste vi nu det gamle Heelstatsstandpunkt, forkaste vi Kronens Arveret, da give vi med det Samme Hertugen af Augustenborgs Forbillede, den fordreyne Hertug Carl Frederik Ret mod Frederik den IV og Carl Peter Ulrich Ret mod Frederik den V, men da give vi ogsaa med det Samme den afvøde Hertug af Augustenborg Ret mod Christian den VII og Frederik den VI, og da give vi den nuværende Hertug — thi endnu bærer han Navnet — af Augustenborg Ret imod Christian den VIII og Frederik den VII (Aa! Nei!). Jo, forkaste vi Kongelovens Arvefølge, Kronens Arveret, da indtræde de agnatistiske Fordringer, som vore Konger bestandigen holdt nede, naar de vilde optræde selvstændigt, fordi vore Konger altid kom ihu, at om end Hertugerne i Slesvig og Holsteen ved fremmed Magt havde kunnet tiltvinge sig mere eller mindre Selvstandighed, vare de dog yngre Sønner af Kongehuset; thi ogsaa Gottorperne ere yngre Sønner af det danske Kongehus (Grundtvig; Hør!); deres Stamme-fader Adolph var en dansk Kongesøn, og Sønderborgerne ere jo ogsaa, som deres Navn, den yngre kongelige Linie, viser en yngre Linie af Kongehuset. Forkaste vi nu Kronens Arveret, medens de Andre blive staaende, hvad skeer da? Da opstaae alle de agnatistiske Fordringer, da indtræder det, som en æret Landsthingsmand udtalte, da han før havde Ordet, udtalte, at naar man skal gaae ind paa agnatistiske Fordringer, vil der være Spørgsmaal, om hvem der har størst Ret, enten Gottorperne eller Sønderborgerne, skøndt han meente, at saaledes som Forholdet nu stillede sig vilde den ældste Green af Sønderborgerne, nemlig Augustenborgerne, have deres Ret fortabt. Naar vi holde fast paa Kronens Standpunkt,